Hồi thứ mười sáu
Cao Ly quốc đến dâng bảo bối
Bắc Yên Vương sai tướng thử Tề

Nói về nước Yên vua Khoái vương, ngày kia đang buổi ngự triều, các quán văn võ phân đứng hai bên, bỗng thấy Huỳnh môn quan vào quỳ tâu rằng:

– Nay có xứ Cao Ly đến dâng một cây đàn báu, gọi là Ngẫu tư cầm, còn đang đứng ngoài Ngọ Môn hầu chỉ.

Khoái vương nghe tâu cả mừng, liền hạ chỉ cho triệu sứ vào. Tên sứ vào quỳ trước kim giai dân cây đàn lên.

Nội thị tiếp lấy đem để trước Long án. Khoái vương xem kỹ lại, thấy phía trước cây đàn, có một bài thơ ngũ ngôn như vầy:

Đàn làm bằng hương mộc

Ấy thật của báu trân

Gảy được cho ra tiếng

Lớn nhỏ mới có phần.

Khoái vương xem rồi trong lòng cả mừng, bèn nghĩ thầm rằng:

"Ấy thật là báu lạ của trời cho; nếu có ai đem qua nước Tề, để mà thử Tuyên Vương, thì mới biết va giỏi dở."

Nghĩ rồi bèn cười và nói với các quan rằng:

– Nay trong các nước chư hầu thì duy có nước Tề và nước Tần là mạnh, nên trẫm muốn sai người đem cây Ngẫu tư cầm này qua đố thử Tề vương, như va chẳng biết, thì va chẳng dám khoe giỏi khoe hay với nước Yên ta nữa, hễ như bên nước va có người đàn được, thì mình phải tôn làm thượng quốc cũng đành, nếu mà đàn không ra tiếng, thì va phải xưng thần và thường năm phải dâng lễ cống cho nước ta, ý trẫm muốn như vậy, song chẳng có ai dám đi, các quan liệu ra thế nào.

Khoái vương nói vừa dứt lời, bỗng thấy có một người bước ra chịu đi, Khoái vương xem lại người ấy là con cháu dòng công thần, họ Ngụy tên Tấn Anh, đang làm chức Thượng thơ binh bộ. Khoái vương cả mừng, liền gật đầu nói rằng:

– Nếu khanh chịu đi thì chắc thành công, chừng về triều rồi trẫm sẽ gia phong quan chức.

Nói rồi liền rót ba chén rượu cho Tấn Anh uống. Tấn Anh uống rồi, tạ ơn lãnh đàn về dinh kiểm điểm binh đinh hai mươi bốn người tuốt qua nước Tề.[4]

Khi qua đến Tề thành, tìm đến Ngọ Môn cậy quan Huỳnh môn, để bổn vào triều. Nhằm lúc Tề Tuyên Vương đang ngự nơi đại điện, quan Huỳnh môn vào quỳ xuống tâu rằng:

– Nay có sứ nước Yên tấn cống, còn đang ở ngoài Ngọ Môn chờ hầu chỉ.

Tề vương liền truyền chỉ triệu Yên sứ vào triều kiến giá, Tấn Anh nghe triệu liền xóc sửa áo mão vào trước kim ngai quỳ xuống tung hô Thiên tuế và lạy đủ hai mươi bốn lạy. Tề vương hạ chỉ cho ngồi rồi hỏi rằng:

– Khanh qua đây tấn cống những báu vật chi, hãy tâu cho trẫm nghe thử?

Tấn Anh tâu rằng:

– Tôi là tôi nước Yên, làm chức Thượng thơ binh bộ, họ Ngụy tên Tấn Anh, vì chúa tôi ngưỡng mộ oai danh của Bệ hạ đã lâu, nên nay sai tôi đem bảo bối qua dâng, trong ấy có một bài thơ, xin bệ hạ hãy xem thì rõ.

Tề vương nghe nói trong lòng nghi hoặc, bèn nghĩ rằng:

“Bấy lâu nước Yên vẫn có ý muốn tranh cường, nay sao lại đem báu vật dâng thì kỳ trong ắt có duyên cớ chi đây, trông thế cái báu vật này cũng có điều chi khó biện cho ra, nên nó muốn thử nước ta coi có ai biết được chăng; thôi để ta xem thì rõ.”

Nghĩ rồi liến lấy cây đàn mà coi, thấy có bài thơ ngũ ngôn chữ khắc rõ ràng, trong lòng khiếp sợ bèn nghĩ thầm rằng:

“Cây đàn này là Ngẫu tư cầm nguyên là của ngoại bang, biết đàn làm sao cho ra tiếng, vậy thì phải thương nghị với Yến quân sư mới được.”

Nghĩ rồi bèn nói với Yên sứ rằng:

– Khanh hãy lui ra công xá mà nghỉ, để trẫm thương nghị với quần thần rồi trẫm sẽ cho hay.

Yên sứ tạ ơn lui ra nhà công xá ở nghỉ ngơi mà đợi.

Rồi đó Tề vương bèn nhóm hết quần thần bốn trăm văn quan, ba trăm võ tướng thảy đều đủ mặt, Tề vương liền nói rằng:

---

[4] Nguyên Tấn Anh nầy là con dòng công thần, mình cao tám thước, lưng lớn mười vây, mắt chim, tai chuột, sức mạnh vô cùng, văn võ gồm đủ nhờ phụ ấm làm quan đến chức Thượng binh bộ kiêm Thừa tướng vụ, các quan lớn nhỏ đều thuột về một tay va quản thúc, bởi binh quyền lớn như vậy, cho nên trong lòng đã lăm le muốn thu đoạt nước Yên, duy còn kiêng có Công chúa Yên Đan và Phò mã Tôn Tháo nên chưa dám rục rịch, nay sẵn dịp này nên lĩnh mệnh ra đi, là có ý muốn giao thông với nước Tề mà mưu phản.

– Nay nhân nước Yên sai sứ đem qua một cây đàn mà đố nước ta gảy làm sao cho kêu được, vậy thì trong hàng triều sĩ các quan, như ai gảy được thì trẫm sẽ phong làm chức Tịnh kiên vương cho vinh thê ấm tử.

Bá quan nghe nói thảy đếu lấy mắt nhìn nhau, chẳng có ai dám ra lãnh chỉ.